

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. rženega cveta 1901.

Leto II.

Stric Janez.

Tam pri svetem Roku
grob smo naredili,
pa smo ga k počitku
položili.

Potlej smo odprli
skrinje in zaboje,
koder je skrivnosti
hranil svoje.

Kar smo tam dobili,
bome, to je čudo!
Srébrne denarje,
črno rudo;

kose bele krede,
podkev zarjavelo,
cipele podšite,
suknjo celo;

hlače raztepene,
orglice in gože,
pratike in pipce,
zajčje kože;

bruse in torilce,
vilice in žlice,
plesnjiv košček kruha
in potice.

Ali kdo bi tudi
vse vam to povedal!
Ej, da čuje stric me,
to bi gledal!

Pa bi me prijel spet
kot je vsake svetke
za uho in rekel:
„Viš Benetke!“

Pa bi spet iztikal
tam po hlevu našem.
„Kam pa ženeš voli?“
„I, saj jašem!““

„Kam pa jašeš, Janez,
lepe te konjiče?“
„V dim . . . Saj po klobasah
koze miče.““

Pa bi spet se vračal
z njive proti hiši.
„Kaj si pa naložil?“
„„Slepe miši.““

„Pa kolo pri vozu
v tek se je pognalo.“
„„Jezik mu podstavi,
pa bo stalo.““

„Kaj pa zdevlješ v kozelc?“
„„No, saj viš — otrobe!““
„Kaj pa gre v korito?“
„„Kar za zobe.““

Ah, pa stricu potlej
grob smo naredili,
pa smo ga k počitku
položili.

Simon Palček.

